

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **J. K.**, narozený X
bytem X
adresou pro doručování X
zastoupený Mgr. Janem Chmelíkem, advokátem
sídlem Mírové náměstí 103/27, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2024, č. j. KUUK/135604/2024/DS/Váv

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2024, č. j. KUUK/135604/2024/DS/Váv, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žatec, odboru dopravně správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 5. 2024, č. j. MUZA 22710/2024, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), přičemž mu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byl dle § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu uložen trest – pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Současně byl žalobci dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších přestupků (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Shora odkazovaného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 28. 2. 2024 přibližně v 17:00 hod. na místní komunikaci v obci Libočany (okr. Louny) poblíž domu č. p. 41, řídil osobní motorové vozidlo zn. Citroen C4, šedé metalické barvy, registrační značky X, ve směru jízdy na Kadaň, se kterým byl předepsaným způsobem zastaven hlídkou Policie ČR, kdy bylo kontrolou v registru řidičů zjištěno, že po skončení předešlého trestu zákazu řízení všech motorových vozidel, nepožádal příslušný registr řidičů o vrácení řidičského oprávnění a tím nebyl držitelem řidičského oprávnění na žádnou skupinu vozidel a v registru řidičů měl vedenu blokaci řidičského oprávnění. Daným jednáním tak porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce úvodem obecně namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný svým postupem ve věci zasáhl do jeho právní sféry, porušil princip presumpce neviny a *in dubio pro reo*, jakož i právo žalobce na obhajobu.
3. Dále žalobce namítl, že skutkový stav, který vzal žalovaný v posuzovaném případě za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu v obsahu správního spisu. Zejména to platí v souvislosti s opatřenými důkazy, které dle žalovaného měly prokazovat existenci zavinění žalobce ve formě nevědomé nedbalosti podle § 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky. Důkazy provedené správními orgány ve věci totiž dle žalobce nesvědčí o existenci jeho zaviněného protiprávního jednání, a rovněž tak nevyvrací opakovaně a konzistentně ve správním řízení namítanou obhajobu žalobce, že nevěděl a vědět nemohl, že proti němu bylo vedeno jiné přestupkové řízení, v němž mu byl kromě jiného uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a s tím spojená ztráta řidičského oprávnění. Na tomto závěru pak dle žalobce nic nemění ani fakt, že správní orgán I. stupně v rámci ústního jednání dne 7. 5. 2024 v přítomnosti žalobce jako důkaz provedl úřední záznam Policie ČR ze dne 29. 2. 2024. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kde je z jeho spáchání podezřelý, nelze považovat za důkazní prostředek dle § 51 odst. 1 správního řádu. Nadto bylo v tomto úředním záznamu zachyceno též vyjádření žalobce učiněné bez zákonného poučení, přičemž žalobce též nedal souhlas s jeho čtením. Důkaz předmětným úředním záznamem proto neměl být zohledněn v rámci skutkových a právních úvah správních orgánů ve věci.
4. V daném řízení poté nebylo postaveno najisto ani to, že žalobce opravdu pozbyl řidičské oprávnění v důsledku jiného přestupkového řízení, o němž nevěděl a vědět ani nemohl. Pokud v tomto ohledu správní orgány vyšly toliko z evidenční karty řidiče a nevyžádaly si správní spis Magistrátu města Most, aby posoudily, zda poukazované rozhodnutí o dřívějším přestupku bylo žalobci skutečně a zákonným způsobem doručeno, a zda tedy nabylo právní moci, tak rovněž ve svém postupu pochybily.
5. Dle tvrzení žalobce tudíž skutek konstatovaný v napadených rozhodnutích není přestupkem, a to z důvodu absence existence zavinění. Existenci zavinění totiž bylo nutno prokázat, a nikoliv jen presumovat, jak nesprávně učinily ve věci správní orgány. V řešeném

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

případě dle názoru žalobce neexistují žádná konkrétní skutková zjištění na jejichž základě by správní orgány mohly u žalobce dovodit existenci zavinění. Napadené rozhodnutí proto žalobce považuje za nepřezkoumatelné, přičemž skutková zjištění žalovaného jsou v nesouladu s důkazy provedenými ve věci. Žalobce přitom odmítl spekulace žalovaného o tom, že si měl tzv. ohlídat svá přestupková jednání, resp. si měl v tomto směru zjistit výsledek dřívějších rozhodnutí správních orgánů či učinit výpis z registru řidičů, když žalobce vůbec nevěděl, že proti němu bylo dříve nějakým správním orgánem vedeno přestupkové řízení a že mu by uložen zákaz řízení motorových vozidel a povinnost odevzdat řidičský průkaz. V tomto ohledu tedy stíhalo důkazní břemeno toliko správní orgány.

6. Žalobce přitom dne 28. 2. 2024 jednal na základě principu důvěry v činnost orgánů veřejné správy na úseku přestupků v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu – tj. Městské policie Žatec (viz její potvrzení ze dne 3. 6. 2024) a Policie ČR, neboť tímto dle svého tvrzení opakovaně předkládal svůj řidičský průkaz, se kterým disponoval až do dne 28. 2. 2024, kdy mu byl tento průkaz Policií ČR odebrán. Žalovaný se však obhajobou žalobce a jím předloženou listinou (potvrzením Městské policie Žatec ze dne 3. 6. 2024) nezabýval, a tudíž napadené rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností i z tohoto důvodu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve stručně zrekapituloval dosavadní průběh projednávání věci. Následně uvedl, že v řešeném případě není pochyb o tom, že žalobce předmětný přestupek z nevědomé nedbalosti spáchal, jelikož sám při ústním jednání dne 7. 5. 2024 uvedl, že jej v září roku 2022 konfrontovala hlídka Policie ČR. Žalobce však v tomto ohledu zůstal dále nečinný, resp. se nijak nezajímal o výsledek odkazovaného případu. Bylo přitom věcí žalobce samotného, že se neseznámil s dřívějším rozhodnutím správního orgánu, kterým mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.
8. Žalovaný poté obecně uvedl, že závěry o absolutní nepřípustnosti úředního záznamu jsou dnes již překonané. Zároveň dle žalovaného nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že by správní orgán I. stupně při ústním jednání ve věci označil úřední záznam za důkaz, neboť jako důkazní prostředek byla označena fotodokumentace a evidenční karta řidiče, nikoliv úřední záznam. Stejně skutečnosti se podávají i z odůvodnění prvostupňového orgánu. K nevyžádání spisové dokumentace Magistrátu města Most pak žalovaný popsal, že pro pravomocná rozhodnutí platí zásada presumpce správnosti správního aktu, přičemž právo náleží pouze bdělým.
9. Závěrem žalovaný zmínil, že správní orgány nejsou vázány návrhy účastníků řízení na provedení dokazování, resp. nemají povinnost provést veškeré naražené důkazy. Povinností správních orgánů je náležitě zjistit skutečný stav. Dle žalovaného bylo přestupkové jednání žalobce náležitě prokázáno a provedené dokazování bylo plně dostačující. Žalovaný tedy v postupu správního orgánu I. stupně neshledal pochybení. Žalovaný též podotknul, že proti dřívějšimu pravomocnému příkazu Magistrátu města Most nebyl žalobcem podán ani mimořádný opravný prostředek, a tudíž se jednalo o zákonné a závazné rozhodnutí. Žalobce se přitom nepochybně mohl obrátit na příslušný správní orgán s žádostí o informaci o stavu odkazovaného správního řízení. Žalobce nicméně nic takového dle žalovaného neučinil. Žalobcem odkazované další kontroly Městskou policií Žatec (tj. bloková pokuta ze dne 3. 2. 2024) či Policií ČR žalovaný nemohl posoudit, neboť nebyly zřejmé souvislosti a průběh takto tvrzených kontrol. Podstatné nicméně zůstává toliko předmětné zjištění posuzovaného přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

Replika žalobce

10. Žalobce v podané replice uvedl, že při běžné silniční kontrole provedené Policií České republiky v září roku 2022 s jeho osobou, byl vyhotoven ručně psaný úřední záznam o provedené silniční kontrole, který žalobce také podepsal. Policistům měl přitom sdělit veškeré jimi požadované informace, mj. tedy i adresu pro doručování. Dále žalobce zmínil, že se v příkazu o uložení pokuty a zákazu činnosti Magistrátu města Most ze dne 24. 10. 2022 uvádí pouze adresa jeho trvalého bydliště – tj. Magistrátu města Chomutov. Správní orgán pak v odkazované právní věci stanovil právní moc a vykonatelnost nadepsaného příkazu na základě tzv. fikce doručení. Takový postup však žalobce shledal nezákonným. K tomu žalobce poukázal také na fakt, že byl pokus o doručení daného příkazu až následně učiněn i prostřednictvím Městské policie Chomutov.
11. Žalobce též odkázal na dikci § 20 správního řádu, přičemž konstatoval, že fyzické osobě lze písemnosti doručovat kdekoliv bude či může být zastižena. Doplnit pak, že je jednatelem společnosti KLAVIX s.r.o., a tudíž mohl Magistrát města Most zjistit jeho kontaktní údaje z veřejně dostupných rejstříků (resp. obchodního rejstříku), a to v návaznosti na informace o této společnosti. Stejně tak žalobce popsal, že je důchodcem, jehož kontaktní údaje má k dispozici Česká správa sociálního zabezpečení, pročez byl tedy kontaktní i pro Magistrát města Most. Podle žalobce tak Magistrát města Most nepostupoval v případě doručování příkazu o uložení pokuty a zákazu činnosti ze dne 24. 10. 2022 v souladu se zákonem, a odkazovaný příkaz proto nenabyl právní moci.

Ústní jednání soudu

12. Při jednání soudu dne 29. 4. 2025 žalobce prostřednictvím právního zástupce setrval na podané žalobě, přičemž odkázal na její obsah. Uvedl, že se ve věci nedopustil zaviněného jednání, neboť nevěděl, že má dříve vyslovený zákaz řízení. V poukazovaném předcházejícím případě se přitom Magistrát města Most dostatečně nevěnoval zjišťování kontaktních adres žalobce (resp. neprovedl lustraci žalobce např. v obchodním rejstříku) a zároveň dle žalobce není známo, jak Policie ČR naložila s informacemi jím zmíněnými v rámci předchozí silniční kontroly. Žalobce tedy nevěděl o odkazovaném dřívějším správním řízení, jelikož pro něj celá situace byla toliko běžnou silniční kontrolou. Žalobce po ní pokračoval dále v jízdě a bylo mu též vystaveno nové lékařské potvrzení. Správními orgány poté nebyl nijak kontaktován a jakékoliv dřívější rozhodnutí mu nebylo doručeno. Žalobce též poukázal na to, že byl i po nadepsané silniční kontrole dále kontrolován Městskou policií Žatec a Policií ČR, a proto měl jistotu v tom, že může motorové vozidlo řídit; ostatně disponoval řidičským průkazem. Až následně byl v kontextu nyní posuzovaného případu konfrontován se skutečností, že řidičské oprávnění nemá. Dříve uložený zákaz řízení nicméně již uplynul, a tudíž bylo dané správní řízení dle žalobce samoučelné. Žalobce se tak dle svého tvrzení předmětného nedbalostního přestupku nedopustil.
13. Pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby. Zároveň plně odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, jakož i na dosavadní vyjádření ve věci. Následně stručně zrekapituloval průběh daného správního řízení, jakož i dřívějšího řízení, v rámci kterého byl žalobci uložen trest zákazu řízení motorových vozidel. Poukázal tak na řetězení několika jednání žalobce a jeho sdělení v rámci provedeného ústního jednání. Zdůraznil přitom fakt, že žalobce byl v rozhodnou dobu v registru řidičů veden jako osoba bez řidičského

oprávnění. V projednávané věci pak upozornil na samotnou podstatu dotčeného přestupku žalobce, přičemž konstatoval, že bylo nutno, aby žalobce postupoval podle zákona, chtěl-li řídit motorové vozidlo.

14. Soud provedl podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dokazování listinami založenými ve spisové dokumentaci vedené Magistrátem města Most pod číslem rejstříku 4950/2022 – konkrétně se jednalo o příkaz o uložení pokuty a zákazu činnosti ze dne 24. 10. 2022, č. j. MnM/147615/2022/OSČ-P/ŠP (dále jen „příkaz ze dne 24. 10. 2022“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do dne 31. 12. 2023, neboť porušil § 87 odst. 3 téhož zákona. Tohoto přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 20. 9. 2022 v čase 9:39 hod. na silnici č. I/13 na 73. km na úrovni mimoúrovňového křížení s ulicí Hřbitovní ve směru na Chomutov řídil motorové vozidlo tovární značky Opel, registrační značky X, ačkoliv nebyl držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti. Za spáchaný přestupek pak byl žalobci uložen trest – pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V daném příkazu byl žalobce upozorněn na skutečnost, že pokud mu řidičský průkaz nebyl zadržen na místě přestupku, je povinen jej podle § 94a zákona o silničním provozu odevzdat do 5 pracovních dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, přičemž nesplnění této povinnosti je přestupkem dle § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce byl též vyrozuměn o tom, že dle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu jako držitel řidičského oprávnění dnem právní moci odkazovaného příkazu pozbývá řidičské oprávnění. Současně bylo v příkazu ze dne 24. 10. 2022 zmíněno, že o vrácení řidičského oprávnění rozhodne příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností až po výkonu správního trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, a to na základě podané písemné žádosti osoby, která pozbyla řidičské oprávnění. Žalobce byl rovněž poučen i o tom, že proti příkazu ze dne 24. 10. 2022 lze podat odpor k Magistrátu města Most do 8 dnů ode dne jeho doručení. Na předmětném příkazu poté bylo vyznačeno nabytí právní moci dne 16. 11. 2022 a byla k němu připojena také obálka včetně doručky, z níž se podává, že zásilka (tj. příkaz ze dne 24. 10. 2022) byla připravena k vyzvednutí dne 26. 10. 2022, kdy byl žalobce vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení, neboť v místě doručení neměl schránku (pozn. soudu – žalobce trvale pobytem na adrese Magistrátu města Chomutov). Dále soud provedl dokazování oznámením přestupku ze dne 20. 9. 2022, č. j. KRPU-173610-2/PŘ-2022-040806, kterým Policie ČR oznámila Magistrátu města Most již shora rekapitulované přestupkové jednání žalobce spáchané téhož dne, jakož i úředním záznamem Policie ČR ze dne 20. 9. 2022, č. j. KRPU-173610-1/PŘ-2022-040806, o tomto přestupkovém jednání včetně fotodokumentace (č. j. KRPU-173610-3/PŘ-2022-040806) vozidla řízeného žalobcem i s osobou žalobce, jeho občanského a řidičského průkazu, technického průkazu vozidla a lékařského posudku o zdravotní způsobilosti žalobce k řízení motorových vozidel s platností do 15. 6. 2022. V poukazovaném úředním záznamu se přitom mj. uvádí, že policisté na místě zjistili, že žalobce je povinen se podrobovat pravidelným lékařským prohlídkám, jelikož je starší 65 let, a tudíž byl vyzván, aby předložil doklad o zdravotní způsobilosti. Žalobce nicméně předložil neplatný doklad o zdravotní způsobilosti s platností do 15. 6. 2022. Žalobci tak bylo sděleno, že bude oznámen ke správnímu orgánu, jelikož daný přestupek nebylo možno vyřešit příkazem na místě. Soud též provedl dokazování úředním záznamem Magistrátu města Most ze dne 14. 11. 2022, ze kterého se podává, že

oprávněná úřední osoba provedla šetření v „Seznamu adres a plných mocí“ k osobě žalobce, přičemž bylo též provedeno šetření v databázi VERA-GENERO, kdy nebyla k žalobci nalezena kontaktní ani doručovací adresa – evidována byla pouze adresa trvalého pobytu, totožná s adresou uvedenou v přestupkovém spisu. Z žádosti Magistrátu města Most ze dne 16. 11. 2022 o doručení doporučené poštovní zásilky poté vyplynulo, že Magistrát města Most dle § 75 zákona o odpovědnosti za přestupky požádal Městskou policii Chomutov o doručení příkazu ze dne 24. 10. 2022. Městskou policií Chomutov pak bylo přípisem ze dne 2. 12. 2022 Magistrátu města Most sděleno, že byl téhož dne ukončen pokus o doručení příkazu ze dne 24. 10. 2022 s tím, že adresa žalobce je adresou Magistrátu města Chomutov, přičemž žalobce u Městské policie Chomutov nemá záznam a jiná kontaktní adresa není známa.

15. Soud provedl k návrhu žalobce dokazování také spisovou dokumentací předloženou Policií České republiky, KŘP Ústeckého kraje, Územním odborem Most, dopravním inspektorátem, jejímž obsahem byly následující listiny – oznámení přestupku ze dne 20. 9. 2022, č. j. KRPU-173610-2/PŘ-2022-040806, úřední záznam ze dne 20. 9. 2022, č. j. KRPU-173610-1/PŘ-2022-040806, včetně fotodokumentace č. j. KRPU-173610-3/PŘ-2022-040806, a to vozidla řízeného žalobcem i s osobou žalobce, jeho občanského a řidičského průkazu, technického průkazu vozidla a lékařského posudku o zdravotní způsobilosti žalobce k řízení motorových vozidel s platností do 15. 6. 2022. Veškeré tyto listiny přitom plně odpovídaly již shora popsáním dokumentům založeným ve spisové dokumentaci vedené Magistrátem města Most pod číslem rejstříku 4950/2022, kterými bylo už dříve provedeno dokazování.
16. Naproti tomu soud podle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl pro zjevnou nadbytečnost dokazování výplatními doklady důchodu žalobce a výpisem z obchodního rejstříku společnosti KLAVIX s.r.o., neboť veškeré pro věc relevantní okolnosti zřejmým způsobem vyplývaly již z obsahu spisového materiálu předloženého ve věci žalovaným ve spojení se všemi výše konstatovanými skutečnostmi zjištěnými v rámci doplnění dokazování soudem, jak bude také v podrobnostech dále vyloženo.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval obecně v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje relevantní a podložené závěry stran otázky existence jeho zaviněného jednání. Žalobce též zmínil, že se žalovaný nezabýval jeho obhajobou a jím předloženou listinou – potvrzením Městské policie Žatec ze dne 3. 6. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

20. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
21. Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“.
22. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
23. Vycházejí z dříve popsaného je pak v řešeném případě třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tak žalovaný v projednávané věci podle názoru soudu dostál, neboť srozumitelně popsal jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč žalobcově argumentaci uplatněné ve věci nepřisvědčil.
24. Co se týče samotné otázky existence zavinění žalobce, k tomu je možno ve stručnosti odkázat na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí, jakož i na str. 5 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný zde popsal, že ze spisového materiálu – zejména z evidenční karty řidiče, vyplývá, že žalobce byl příkazem ze dne 24. 10. 2022 uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do dne 31. 12. 2023, ve spojení s § 87 odst. 3 téhož zákona, přičemž mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Zásilka obsahující předmětný příkaz byla žalobci doručena tzv. fikcí. Žalovaný dále konstatoval, že proti příkazu ze dne 24. 10. 2022 žalobce nepodal odpor, a ten proto nabyl dne 16. 11. 2022 právní moc. Vzhledem k tomu, že se daný

příkaz stal pravomocným, pozbyl žalobce řidičské oprávnění. Po uplynutí tohoto trestu žalobce nepožádal příslušný správní orgán o vrácení řidičského oprávnění, a dopustil se tak dne 28. 2. 2024 nyní posuzovaného přestupku. Žalovaný též zdůraznil, že je pravomocný příkaz ze dne 24. 10. 2022 nutno považovat za závazný a zákonný, neboť o něm nebylo rozhodnuto jinak. Pokud měl žalobce pochybnosti o stavu dřívějšího správního řízení, které vedlo k vydání odkazovaného příkazu, mohl se dle žalovaného obrátit na příslušné orgány veřejné moci s žádostí o sdělení stavu věci (resp. měl objektivně možnost informovat se o stavu poukazovaného řízení), avšak tak neučinil. K tomu žalovaný upozornil na dikci § 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž konstatoval, že žalobci nepřičetl k tíži závažnější formu zavinění. Připomněl též, že řidičské oprávnění je získaným právem na řízení určitého motorového vozidla, přičemž samotný řidičský průkaz je toliko dokladem tohoto práva. Žalovaný se tak neztotožnil s argumentem žalobce, že disponoval formálně platným řidičským oprávněním. Již z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se přitom podává hodnocení, že ze spisových podkladů projednávaného případu vyplynulo, že si žalobce nebyl vědom toho, že nemá řidičské oprávnění (tj. o jeho vrácení nepožádal a bylo mu zablokováno), ačkoliv bylo jeho povinností jako držitele řidičského oprávnění, v případě, že byl na komunikaci při silniční kontrole Policií ČR řešen za dopravní přestupek, čehož si byl ostatně dle svého vyjádření vědom, zjistit si z vlastní iniciativy, jakým způsobem bylo jeho přestupkové jednání vyřízeno. K tíži žalobce pak šla skutečnost, že si na adrese trvalého pobytu (tj. úřední adresa Magistrátu města Most) nepřevzal poštovní zásilku s rozhodnutím o zákazu řízení. Dle správního orgánu I. stupně tak žalobce jako držitel řidičského oprávnění, a tudíž osoba právně způsobilá, byl povinen znát jednotlivá ustanovení zákona o silničním provozu a neznalost zákona jej z odpovědnosti za nyní řešený přestupek nemohla vyvinit.

25. Pokud se v tomto ohledu dále jedná o povšechné tvrzení žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho obhajobou a jím předloženou listinou – potvrzením Městské policie Žatec ze dne 3. 6. 2024, zdejší soud k tomu odkazuje nejprve na str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný odpovídajícím způsobem shrnul obsah žalobcem podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí včetně uvedení toho, že žalobce jako listinný důkaz k absenci zavinění předložil potvrzení Městské policie Žatec ze dne 3. 6. 2024. Následně žalovaný nad rámec už shora popsaného na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí k žalobcem tvrzeným dřívějším kontrolám městskou policií či Policií ČR uvedl, že nejsou známe souvislosti a průběh těchto kontrol, resp. zda vůbec proběhla řádná kontrola dokladů žalobce, a to zejména v dostupných evidencích, přičemž tedy uzavřel, že podstatná jsou již ve věci učiněná zjištění týkající se projednávaného přestupku. Zároveň konstatoval, že přestupkové jednání žalobce bylo v daném případě náležitě prokázáno a provedené dokazování bylo zcela dostačující. Zjištění skutkového stavu tudíž dle žalovaného dosáhlo takové úrovně, že o něm neexistovaly žádné důvodné pochyby, a proto žalovaný považoval další žalobcem navrhané dokazování ve věci za nadbytečné. V kontextu nadepsaných okolností posuzovaného případu jednoznačně se podávajících z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak dle názoru soudu nebylo možno přisvědčit obecnému tvrzení žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho obhajobou a jím předloženou listinou – potvrzením Městské policie Žatec ze dne 3. 6. 2024. Z hlediska přezkoumatelnosti totiž bylo dle soudu z odůvodnění napadeného rozhodnutí i v této části seznatelné, proč žalovaný považoval námitky žalobce za liché, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí a z jakého důvodu vyhodnotil žalobcem navrhané doplnění dokazování za nadbytečné.

26. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s vlastními závěry žalovaného o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce tedy polemizuje s konkrétními závěry žalovaného ve věci, když namítá jejich nesprávnost, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, a proto jej shledal přezkoumatelným.
27. Následně se soud v projednávané věci zabýval obsáhlou žalobní argumentací týkající se otázky zavinění žalobce, jak už tato byla shora rekapitulována.
28. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel.
29. Dle § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona dále platí, že řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.
30. K tomu zdejší soud připomíná též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012-35, v němž bylo vysloveno, že *„oprávnění k řízení motorového vozidla (...) stěžovatel při silniční kontrole neměl, protože mu jej magistrát nevrátil. I kdyby měl dostatek řidičských zkušeností a všechny ostatní podmínky splňoval, zákonnému požadavku by přesto nedostál, protože zákon opravňuje k řízení motorových vozidel pouze ty osoby, které jsou držiteli řidičského oprávnění. Tato striktní konstrukce zákona obecně chrání společnost před osobami, které nemají dostatečné schopnosti a předpoklady pro řízení motorových vozidel a mohou být hrozbou pro bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. (...) Řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).
31. Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky dále platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Dle odst. 3 písm. b) téhož ustanovení je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
32. Nutno přitom uvést, že skutková podstata dotčeného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, jehož spácháním byl žalobce ve věci shledán vinným, nestanoví podmínku úmyslného zavinění – postačovalo tedy zavinění z nedbalosti. Rovněž tak judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila, že v případě přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla v době, kdy řidič není držitelem platného řidičského oprávnění, postačuje zavinění alespoň ve formě nevědomé nedbalosti (srov.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 60/2017-33, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 4 As 72/2020-25, a ze dne 14. 12. 2023, č. j. 10 As 259/2022-28).

33. V případě nevědomé nedbalosti dle § 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky musí být současně naplněny dva znaky. Prvním z nich je nevědomost pachatele o tom, že jeho jednáním může dojít k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel i navzdory nevědomosti o možném porušení či ohrožení zákonem chráněného zájmu o takovém porušení či ohrožení vědět měl a mohl, a to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008-66). V rámci naplnění druhého znaku se vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele. Zákon zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti na možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti (vědomé či nevědomé) je tedy zachovávaní potřebné míry opatrnosti, která je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 As 13/2008-53).
34. V kontextu výše popsaného je poté nutno zdůraznit, že žalobce v rámci daného správního řízení svoji obranu vystavěl výlučně na značně obecném tvrzení o tom, že s ohledem na nevědomost o existenci příkazu ze dne 24. 10. 2022 (resp. o proběhlém dřívějším přestupkovém řízení), nemohl naplnit subjektivní stránku vytýkaného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu (viz písemné vyjádření žalobce ve věci ze dne 5. 5. 2024 a odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 1. 6. 2024 včetně jeho doplnění ze dne 20. 7. 2024). V tom se však žalobce mýlí. Jak se totiž jednoznačně podává z obsahu správního spisu vedeného v nyní projednávané věci (viz výpis z evidenční karty řidiče ze dne 29. 2. 2024), jakož i z provedeného dokazování před zdejší soudem, příkaz ze dne 24. 10. 2022 mu byl doručen fikcí a nabyl právní moc dne 16. 11. 2022, přičemž tedy sám žalobce ke svým osobním záležitostem přistupoval s liknavostí a s určitou mírou nedbalosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 As 95/2019-36). Na tomto místě je proto přiléhavým odkázat na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (práva náleží bdělým), neboť bylo nepochybně v moci žalobce, aby spáchání nyní přezkoumávaného přestupku předešel, a to minimálně tím, že by odpovědně přistupoval k přebírání si doručované pošty. O vydání příkazu ze dne 24. 10. 2022 se tudíž žalobce mohl a měl dozvědět, když postačovalo pouze to, aby si odpovídajícím způsobem střežil svá práva, jak bude také dále vyloženo.
35. Zdejší soud se tak ztotožnil s hodnocením správních orgánů, že se žalobce v řešeném případě dopustil vytýkaného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, a to ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu § 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoliv to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět mohl a měl. Žalobce se tak sice nemusel dozvědět, že byl příkaz ze dne 24. 10. 2022 vydán a následně i nabyl právní moc, a tudíž že pozbyl dle § 94a odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidičské oprávnění, přičemž v souladu se zákonem nepožádal o jeho vrácení (§ 102 zákona o silničním provozu), avšak vzhledem k osobním poměrům a okolnostem, mohl vydání poukazovaného příkazu i se zákonným důsledkem pozbytí řidičského oprávnění předvídat a očekávat, a tedy o něm vědět mohl a měl.

36. Z obsahu spisové dokumentace – z výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 29. 2. 2024 se přitom jednoznačně podává, že žalobce měl v době spáchání nyní posuzovaného přestupku zaevidovánu blokaci řidičského oprávnění pro všechny skupiny motorových vozidel, a to právě v návaznosti na příkaz ze dne 24. 10. 2022, který mu byl doručen fikcí a nabyl právní moc dne 16. 11. 2022, jímž byl žalobci uložen mj. trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně zde bylo popsáno, že byl žalobce dne 20. 9. 2022 nahlášen Policií ČR (č. j. KRPÚ-173610/PŘ-2022-040806), a to konkrétně pro podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 4 ve spojení s § 87 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do dne 31. 12. 2023, kterého se fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a není držitelem platného posudku o zdravotní způsobilosti. V evidenční kartě řidiče bylo také uvedeno, že žalobce neodevzdal řidičský průkaz. Sám žalobce pak v rámci písemného vyjádření se ve věci ze dne 5. 5. 2024, které je rovněž součástí správního spisu (resp. jej žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně při ústním jednání dne 7. 5. 2024), konstatoval, že *„si uvědomil, resp. vzpomněl, že někdy v září roku 2022, byl kontrolován při běžné dopravní kontrole Policií ČR, kdy nebyl schopen předložit potvrzení o zdravotní způsobilosti. (...) Policisté jej pak měli ujistit, že mu celkem nic nehrozí, pokud potvrzení o zdravotní způsobilosti předloží příslušnému správnímu orgánu, který ho bude ohledně případného přestupku kontaktovat.“* Z protokolu o ústním jednání ze dne 7. 5. 2024 se dále podává, že bylo v řešené věci po zákonném poučení žalobce provedeno dokazování za jeho přítomnosti, a to oznámením posuzovaného přestupku a úředním záznamem Policie ČR ze dne 29. 2. 2024 včetně fotodokumentace, dokladem o zadržení řidičského průkazu žalobce ze dne 28. 2. 2024 a oznámením této skutečnosti příslušným správním orgánům ze dne 29. 2. 2024, výpisem z evidenční karty řidiče (žalobce) ze dne 29. 2. 2024, příkazem ze dne 11. 3. 2024, žalobcem podaným odporem ze dne 25. 3. 2024 a oznámením o pokračování v daném řízení ze dne 9. 4. 2024 (vše založeno ve správním spisu), přičemž žalobce neměl žádných výhrad proti *„spisu Policie ČR a dalším podkladům“*. Žalobce též uvedl, že mu byla dána dostatečná možnost se při ústním jednání ve věci vyjádřit a neměl žádné návrhy na další dokazování.
37. Z výše uvedených okolností plynoucích z obsahu spisové dokumentace se tak dle soudu seznatelně podává, že si žalobce byl vědom toho, že byl v souvislosti se skutkem ze dne 20. 9. 2022 řešen Policií ČR s tím, že bude oznámen ke správnímu orgánu, jelikož poukazované přestupkové jednání nebylo možno vyřešit příkazem na místě. Logicky proto musel očekávat, že toto oznámení Policií ČR bude mít nějaké konkrétní procesní vyústění a že daná věc bude muset být dříve či později zákonným způsobem uzavřena. Proto odevzdala-li Policie ČR věc k projednání přestupku příslušnému správnímu orgánu, šlo i bez hlubší znalosti právních předpisů rozumně předvídat, že tento případ neskončil a že bude následovat přestupkové řízení. Za takové situace tudíž bylo od žalobce krajně nezodpovědné, že se o další průběh odkazované věci nijak (relevantně) nezajímal. Pokud tedy žalobce zcela rezignoval na odpovídající zjišťování, jak příslušný správní orgán o skutku ze dne 20. 9. 2022 rozhodl, nejednalo se o okolnost, která by vylučovala jeho odpovědnost za nyní projednávaný přestupek (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014-39, či ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 62/2015-35). V daném případě tak žalobce neuvedl žádné specifické okolnosti, které by jeho odpovědnost za přestupek vylučovaly a netvrdil ani to, že by učinil jakékoliv odpovídající kroky k tomu, aby dostál náležité míře opatrnosti (např. dotazováním se na výsledek řízení u příslušného správního orgánu či Policie ČR, nebo alespoň pořízením výpisu z evidenční karty řidiče). Soud proto

konstatuje, že na straně žalobce zjevně nebyla naplněna náležitá míra opatrnosti, kterou od něj bylo možno objektivně očekávat.

38. Ve světle dříve popsanych skutečností tedy soud nepřisvědčil ani povšechnému tvrzení žalobce, že skutkový stav, který vzal žalovaný ve věci za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu v obsahu správního spisu, resp. že dokazování provedené správními orgány nesvědčilo o existenci jeho zaviněného protiprávního jednání, když žalobce nevěděl, že proti němu bylo již dříve vedeno přestupkové řízení, v důsledku kterého pozbyl řidičské oprávnění. Dle názoru soudu totiž správní orgány v řešeném případě postupovaly právě tak, aby byl stav věci zjištěn dostatečně, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí o projednávaném přestupku (§ 3 správního řádu). To přitom neznamenalo, že by musely provést veškeré v úvahu připadající důkazy. Zjištění skutkového stavu totiž za vyvstálé situace (tj. i v kontextu žalobcem v řízení uváděným okolnostem a jeho odvolací argumentace) dosahovalo takové úrovně, že o něm neexistovaly žádné důvodné pochyby. Jinak řečeno, žalobce zjištění stran existující (evidované) blokace jeho řidičského oprávnění pro všechny skupiny motorových vozidel, a to konkrétně v návaznosti na příkaz ze dne 24. 10. 2022, který mu byl doručen fikcí a nabyl právní moc dne 16. 11. 2022, v průběhu správního řízení nijak relevantně nezpochybnil (neznevěrohodnil), jelikož vyjma již poukazovaného prostého tvrzení o jeho nevědomosti, nepředestřel jinou pravděpodobnou verzi reality, která by případně svědčila pro neexistenci jeho zaviněného jednání. Správní orgány tudíž za daného stavu vycházely při svém rozhodování z dostatečného množství podkladů, které byly vzájemně souladné a nevykazovaly žádných rozporů, svědčících o rozhodných skutečnostech. Existence zavinění žalobce ve formě nevědomé nedbalosti proto byla dle hodnocení soudu též odpovídajícím způsobem prokázána.
39. Namítl-li poté žalobce značně obecně, že bylo správním orgánem I. stupně ve věci provedeno dokazování mj. i úředním záznamem Policie ČR ze dne 29. 2. 2024, v němž bylo zachyceno jeho vyjádření učiněné bez zákonného poučení, a proto neměl být tento úřední záznam zohledněn v rámci skutkových a právních úvah správních orgánů, pak ani toto povšechné tvrzení zdejší soud neshledal důvodným. V tomto kontextu soud považuje současně za potřebné upozornit, že řízení o žalobě ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita daného žalobního tvrzení tak předurčovaly intenzitu soudního přezkumu, přičemž soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce či dohledávat důkazní prostředky svědčící v jeho prospěch (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70). Soud se proto uvedeným tvrzením mohl zabývat v toliko odpovídající rovině obecnosti.
40. K nadepsané námitce žalobce pak zdejší soud uvádí, že konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k závěru, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž jsou proti němu jakékoliv jiné důkazy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 As 146/2020-26). To však zjevně není nyní řešený případ žalobce. Nadto je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud učinil tento závěr primárně ve vztahu k úřednímu záznamu o podání vysvětlení, což vyplývá z jeho argumentace analogií k pravidlům stanoveným pro trestní řízení. Ostatně i § 137 odst. 4 správního řádu výslovně zapovídá použít záznam o podání vysvětlení jako důkazní prostředek. V této věci však není sporným obsahem úředního záznamu „výpověď“ či „vysvětlení“, které by žalobce podal (resp. žalobce ve správním řízení nijak nepopíral

pravdivost údajů uvedených v dotčeném úředním záznamu). Úřední záznam je přitom judikaturou Nejvyššího správního soudu obecně – tj. i v přestupkovém řízení – jako důkaz přípustný ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, jen jím nelze nahradit výpověď svědka či jej namísto výpovědi číst (srov. např. rozsudky ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37, nebo ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 As 146/2020-26).

41. Jestliže tedy předmětné žalobní tvrzení mělo směřovat konkrétně k části úředního záznamu Policie ČR ze dne 29. 2. 2024, v níž bylo popsáno, že měl žalobce policistům sdělit, že byl v minulosti zastaven hlídkou Policie ČR v Mostě, kdy byl oznámen na úřad z důvodu neplatné kontroly zdravotní způsobilosti k řízení, přičemž si žalobce neměl být vědom toho, že není držitelem řidičského oprávnění, pak soud konstatuje, že sám žalobce v rámci ústního jednání ve věci uplatnil písemné vyjádření ze dne 5. 5. 2024, v němž výslovně popsal, že si uvědomil, resp. vzpomněl, že někdy v září roku 2022, byl kontrolován při běžné dopravní kontrole Policií ČR, kdy nebyl schopen předložit potvrzení o zdravotní způsobilosti. „*Mostečtí policisté*“ s ním sepsali záznam a chtěli po něm informace o místu jeho bydliště a číslo jeho telefonu a jeho praktické lékařky. Policisté jej měli též ujistit, že mu celkem nic nehrozí, pokud potvrzení o zdravotní způsobilosti předloží příslušnému správnímu orgánu, který ho bude ohledně případného přestupku kontaktovat. Z výše uvedeného je tak naprosto zřejmé, že sám žalobce v průběhu správního řízení – konkrétně při ústním jednání, popsal skutečnosti, které byly už dříve shodným způsobem zaznamenány i v dotčeném úředním záznamu. Úřední záznam ze dne 29. 2. 2024 tak v této části správní orgány v rámci vlastního hodnocení věci vůbec nemusely užít, neboť dotčené informace do řízení vnesl žalobce při ústním jednání (viz str. 3 napadeného rozhodnutí, kde bylo vyjádření žalobce ze dne 5. 5. 2024 obsáhle citováno). Zdejší soud tudíž neshledal, že by namítaným úředním záznamem žalovaný nepřipustně nahradil vyjádření žalobce ve věci. V tomto ohledu lze navíc poukázat na značně nekonzistentní postoj žalobce, který na jednu stranu obecně namítl nezákonnost užití úředního záznamu ze dne 29. 2. 2024 v kontextu jeho vyjádření, avšak na stranu druhou v řízení sám obsahově totožná tvrzení přednesl při ústním jednání dne 7. 5. 2024, přičemž tak ani nijak nepopřel samotnou pravdivost údajů uvedených v dotčeném úředním záznamu. Na tomto základě tedy zdejší soud neshledal důvodným ani tento žalobní bod, jelikož byl obecný, nepřesvědčivý a nevyvolal žádné rozumné pochybnosti o věrohodnosti skutkových zjištění správních orgánů ve správním řízení.
42. Soud upozorňuje též na fakt, že až v podané žalobě žalobce namítl, že správní orgány pochybily, pokud si ve věci nevyžádaly příslušný správní spis Magistrátu města Most, aby posoudily, zda poukazovaný příkaz ze dne 24. 10. 2022 žalobci byl skutečně a zákonným způsobem doručen, a zda tedy nabyl právní moci.
43. Žalobce tak v žalobě nově zpochybňoval pravomocné účinky příkazu ze dne 24. 10. 2022 s poukazem na skutečnost, že mu nebyl fakticky doručen. Zdejší soud si proto vyžádal příslušnou spisovou dokumentaci vedenou Magistrátem města Most pod číslem rejstříku 4950/2022, přičemž v soudním řízení provedl již shora rekapitulované dokazování listinami založenými v tomto správním spisu, jakož i ve vlastní spisové dokumentaci Policie České republiky, KŘP Ústeckého kraje, Územního odboru Most, dopravního inspektorátu. Soud se přitom zabýval otázkou, zda byl příkaz ze dne 24. 10. 2022 žalobci řádně doručen a zda nabyl právní moci.
44. Podle § 20 odst. 1 věty první správního řádu platí, že se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena.

45. K tomu komentářová literatura doplňuje, že „[p]okud není u správního orgánu adresa pro doručování, bude správní orgán doručovat na adresu pro doručování evidovanou v registru obyvatel, která je referenčním údajem podle zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech. (...) Každý odpovídá za to, že na zvolené adrese bude mít možnost zasílané písemnosti přebírat a současně aktualizace takové adresy je jen na této osobě.“ (srov. Fiala, Z., Frumarová, K., Vetešník, P., Škurek, M., Horzinková, E., Novotný, V., Sovová, O., Scheu, L.: *Správní Řád: Praktický Komentář*, Systém Aspi, Wolters Kluwer, k § 20).
46. Z § 24 odst. 1 správního řádu současně plyne, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.
47. Podle § 150 odst. 3 správního řádu pak proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.
48. K tomu je možno poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009-67, ve kterém bylo k otázce prokazování doručení konstatováno, že „[s]plnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky.“
49. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu zároveň platí, že účastník řízení (zde žalobce), který si zásilku dne, kdy nastala fikce doručení, nevyzvedl, byl s jejím obsahem seznámen dnem, kdy fikce doručení nastala, a to bez ohledu na skutečnost, zda byl s jejím obsahem reálně seznámen či nikoliv. K účinnosti náhradního doručení písemnosti určené fyzické osobě do vlastních rukou tak není třeba, aby se adresát v místě doručování zdržoval. Zákonodárce při stanovení právní fikce doručování vycházel z předpokladu, že osoby, které mají na území České republiky pobyt, lze zastihnout alespoň na jednom místě, které si buď samy určí, nebo které lze dovodit z jejich evidovaného místa trvalého nebo jiného pobytu. Je tak na odpovědnosti každé osoby (zde žalobce), aby ve svém vlastním zájmu zajistila, že jí na takto určenou adresu bude možno doručovat a že si doručované písemnosti bude přebírat (srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13). Jinak by se totiž vystavila riziku, že se její nečinnost negativním způsobem promítne do výsledku vedeného řízení, jak k tomu došlo i v nyní posuzované věci. Shora citovaná právní úprava tak akcentuje odpovědnost účastníka řízení (zde žalobce) za to, aby si zajistil přebírání písemností na evidované adrese, resp. aby označil a nahlásil jinou kontaktní adresu pro doručování, neboť v opačném případě se vystavuje rizikům spojeným s nastalou fikcí doručení jdoucím plně k jeho tíži (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 As 95/2019-36).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

50. Přílehlavým je též doplnit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 10 As 259/2022-28, v němž bylo vyloženo, že „skutečnost, že se adresát na adrese sídla ohlašovny nezdržuje (pozn. soudu – žalobce trvale pobytem na adrese Magistrátu města Chomutov), nemá z hlediska požadavků na doručování podle správního řádu význam, neboť institut trvalého pobytu má pouze evidenční charakter. Fikce doručení nastává i v případě, že správní orgán doručuje písemnost na místo trvalého pobytu, kterým je ohlašovna. Pokud tedy žalobce neuvedl jinou adresu, na níž by bylo možné doručovat, jde to primárně k jeho tíži. Žalobce měl totiž odpovědnost za to, aby si zajistil přebírání písemností na evidované adrese, respektive aby nahlásil kontaktní adresu pro doručování (viz rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013-44, ze dne 8. 12. 2014, č. j. 8 As 25/2013-48, či ze dne 19. 9. 2019, č. j. 6 As 95/2019-36).“
51. V posuzovaném případě si soud vyžádal příkaz ze dne 24. 10. 2022, jakož i doklady o doručení tohoto rozhodnutí, jak už bylo dříve popsáno. Z údajů na doručence, která tvořila součást zásilky (obálky) vrácené Magistrátu města Most, přitom soud zjistil, že předmětná zásilka (tj. příkaz ze dne 24. 10. 2022) byla připravena k vyzvednutí dne 26. 10. 2022, kdy byl žalobce vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení, neboť v místě doručení neměl schránku – žalobce je trvale pobytem na adrese Magistrátu města Chomutov. Na dotčené obálce pak bylo vyznačeno i to, že zásilka nebyla v úložní lhůtě vyzvednuta, a proto byla vrácena odesílateli dne 9. 11. 2022. Tyto listiny tak jasně prokazují splnění všech podmínek řádného uložení, tj. podle prohlášení doručujícího orgánu byla žalobci zanechána výzva a poučení, písemnost byla na poště uložena po celou desetidenní úložní lhůtu a po jejím uplynutí byla vrácena Magistrátu města Most. Žalobce si uloženou písemnost ve lhůtě deseti dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedl, a proto se uplynutím desátého dne považuje písemnost za doručenou (§ 24 odst. 1 správního řádu). Desátý den ode dne, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí, uplynul v sobotu 5. 11. 2022, a tudíž se příkaz ze dne 24. 10. 2022 považoval za doručенý a oznámený žalobci v pondělí 7. 11. 2022. Od tohoto dne se tak odvíjela osmidenní lhůta k podání odporu (§ 150 odst. 3 správního řádu). Lhůta k podání odporu proti příkazu ze dne 24. 10. 2022 poté uplynula v úterý 15. 11. 2022 a dne následujícího, tj. ve středu 16. 11. 2022, nabyl daný příkaz právní moc – jak se tudíž správně uvádí na doložce právní moci vyznačené na tomto příkazu, a zejména pak v evidenční kartě řidiče (žalobce). Nutno zároveň podotknout, že ze spisové dokumentace Magistrátu města Most, resp. ani z oznámení přestupku a úředního záznamu Policie ČR ze dne 20. 9. 2022 (včetně fotodokumentace), nijak nevyplývá, že by žalobce v poukazované věci příslušnému správnímu orgánu (resp. ani dříve policistům) sdělil jakoukoliv adresu pro doručování ve smyslu § 19 odst. 4 správního řádu. V projednávaném případě tak bylo nadepsanými listinami, kterými zdejší soud provedl dokazování, jednoznačně prokázáno, že žalobci byl příkaz ze dne 24. 10. 2022 doručován v souladu se zákonem na adresu jeho trvalého pobytu, tedy na adresu, kterou měl žalobce v rozhodném období evidovanu v informačním systému evidence obyvatel (tj. adresa Magistrátu města Chomutov). Na tomto hodnocení tudíž nemůže nic změnit toliko povšechný odkaz žalobce na následný a rovněž neúspěšný pokus Magistrátu města Most (ze dne 16. 11. 2022) o doručení příkazu ze dne 24. 10. 2022 prostřednictvím Městské policie Chomutov.
52. Současně soud k tvrzení žalobce, že fyzické osobě lze písemnosti doručovat kdekoliv bude či může být zastižena, k čemu zároveň doplnil, že je ve veřejně dostupném obchodním rejstříku zapsán jako jednatel společnosti KLA VIX s.r.o. a jako důchodci je mu též zasílán na kontaktní adresu důchod Českou správou sociálního zabezpečení, uvádí, že se *de facto* jedná o novou námitku, která nebyla uplatněna během lhůty pro podání žaloby vymezené

v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Danou argumentaci přitom nebylo možno považovat za pouhé rozvedení námitek uplatněných již v žalobě, jak už tyto byly dříve rekapitulovány, a soud se tak předmětným tvrzením nemohl zabývat.

53. Pro úplnost je nicméně v tomto ohledu třeba znovu odkázat na výše učiněný výklad podepřený judikaturními závěry stran doručování písemností fyzickým osobám ve smyslu § 20 správního řádu. Dotčená právní úprava totiž akcentuje odpovědnost účastníka řízení (zde žalobce) za to, aby si zajistil přebírání písemností na evidované adrese, popř. aby označil a nahlásil tomu kterému příslušnému správnímu orgánu jinou kontaktní adresu pro doručování, neboť v opačném případě se vystavuje rizikům spojeným s nastalou fikcí doručení jdoucím plně k jeho tíži. Nadepsané ustanovení správního řádu zároveň není možno vykládat způsobem, že by byl správní orgán v rámci doručování písemnosti po účastníku řízení (zde žalobci) fakticky nucen aktivně pátrat na veškerých myslitelných místech jeho možného výskytu. Předestřená úvaha žalobce je tedy zcela mimoběžná a neodpovídá dikci § 20 věty za středníkem správního řádu, podle které písemnost fyzické osobě lze doručit, kdekoli bude zastížena, což v praxi znamená, jak ostatně vykládá i komentářová literatura, že „*oprávněná osoba provádějící doručování písemnosti může doručit fyzické osobě, kdekoli bude zastížena. K doručení písemnosti fyzické osobě může dojít např. při ústním jednání, při obhlédání, při místním šetření, jakož i na jiných místech.*“ (Kopecký, M., Staša, J., Balounová, J., Malast, J., Pouperová, O., Kopecký, P., Adamusová, Z.: *Správní Řád: Komentář*, Systém Aspi, Wolters Kluwer, k § 20). Zjevně se tedy jedná o oprávnění osoby provádějící doručování konkrétní písemnosti, tuto fyzické osobě doručit, a to kdekoli s ní vejde případně ve „fyzický kontakt“, což však v případě žalobce seznatelně nenastalo.
54. Na shora uvedených závěrech soudu pak nic nemění ani prosté tvrzení žalobce o tom, že dne 28. 2. 2024 jednal na základě principu důvěry v činnost orgánů veřejné správy na úseku přestupků v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu – tj. Městské policie Žatec a Policie ČR, neboť těmto dle svého tvrzení opakovaně předkládal svůj řidičský průkaz, se kterým disponoval až do dne 28. 2. 2024, kdy mu byl tento průkaz Policií ČR odebrán. K tomu soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 62/2015-35, ve kterém bylo vyloženo, že „*[d]ržitel řidičského průkazu je povinen řidičský průkaz odevzdat příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, kterým byla sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel uložena. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52 v tomto ohledu zdůraznil, že je třeba rozlišovat oprávnění řídit motorové vozidlo a osvědčení o tomto oprávnění, kterým je řidičský průkaz. Při nevrácení řidičského průkazu hrozí, že řidič, který má řidičský průkaz u sebe, ač jej měl ve stanovené lhůtě odevzdat, by mohl řídit motorové vozidlo i bez řidičského oprávnění, přičemž jeho pochybení by nemuselo být, např. při zběžné kontrole policií bez prověření příslušných evidencí, jednoduše zjiřitelné. Právě tomu má zabránit mechanismus odevzdání a vrácení řidičského průkazu. (...) Nelze vycházet z toho, že řidič není nevědomě nedbalý ve vztahu k přestupku řízení bez řidičského oprávnění jen proto, že se fakticky neseznámil s rozhodnutím o odvolání v řízení proti rozhodnutí, jímž mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel.*“ V projednávané věci přitom nebylo jakéhokoliv sporu tom, že žalobce řidičský průkaz po nabytí právní moci příkazu ze dne 24. 10. 2022 v souladu s § 94a odst. 2 zákona o silničním provozu neodevzdal (viz též výpis z evidenční karty řidiče ze dne 29. 2. 2024). Toliko fakt, že měl žalobce řidičský průkaz nadále u sebe, ač jej měl v zákonem stanovené lhůtě odevzdat, nicméně neznamená, že by se nemohl dopustit nyní projednávaného přestupku spočívajícího v tom, že řídil motorové vozidlo v provozu na pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

komunikacích, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel, jak už bylo v podrobnostech shora vyloženo. Uvedené jednání žalobce (tj. neodevzdání řidičského průkazu) pak nemuselo být, např. při zběžné kontrole Policií ČR, ačkoliv žádnou takovou kontrolu žalobce nijak nedoložil a tato nevyplývala ani z obsahu spisové dokumentace, bez řádného prověření příslušných evidencí, jednoduše zjiitelné. Ani tato případná okolnost nicméně nemohla žalobce vyvinut z odpovědnosti za nyní řešený přestupek. Stejně tak lze uzavřít i ve vztahu k postupu Městské policie Žatec, která žalobci dne 3. 6. 2024 vydala toliko potvrzení o uhrazení blokové pokuty za dopravní přestupek ze dne 3. 2. 2024 – místo Žatec, Husova ulice, který měl být téhož dne vyřešen uložením blokové pokuty na místě zaplacené. Toto potvrzení se totiž jednak zásadně míjí s předmětem nyní projednávané věci, a jednak v tomto ohledu nejsou vůbec zřejmé okolnosti a průběh poukazovaného případu (resp. o jaké jednání šlo), neboť dané potvrzení obsahuje pouze zcela obecné informace stran úhrady uložené pokuty, což zejména nijak nesvědčí o tom, že by byl žalobce městskými strážníky na místě na základě dostupných evidencí řádně a v úplnosti lustrván, a že by na základě takové lustrace nebyla pro rozhodnou dobu zjištěna blokáce jeho řidičského oprávnění.

55. V kontextu všech uvedených skutečností tak soud neshledal, že by žalovaný ve věci postupoval nezákonným způsobem, že by porušil princip presumpce nevinny a *in dubio pro reo*, jakož i právo žalobce na obhajobu, jak žalobce zcela obecně vyjmenoval úvodem podané žaloby.
56. Vzhledem k výše popsanému tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
57. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. dubna 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..